

“There is a massive presence of video art and film in contemporary art. From old-school monitors to flatscreen displays and on to projections on giant screens, the media of film is an embedded part of visual art as an independent media, through which artists finds form and expression, as well as use as a component in larger works or installations. Video art, - as film-based formats are named in the field of visual art – has indeed changed radically since the 1960s, when it was a new and experimental art form, representing a new scene for among other things performance and formal experiments with the media of film. Today, video art is a valid and natural part of the palette used by many contemporary artists.

For this reason, it no longer takes an experimental or avant-garde eye to see film as Art, that is, as a medium forming part of the vocabulary and context of visual art. And hence there seems to be no barrier, neither for skilled observers, nor the art audience in general, to see Carina Randløv’s films as works of video art. They contain a sort of slapstick humour and a spontaneously improvised format that brings associations to Danish artists like Peter Land or Hanne Nielsen and Birgit Johnson, as well as to the raw and hand-held formats introduced in the 1960s by international artists such as Bruce Naumann and Vito Acconti.

With their relatively low-tech aesthetics and their cinematic format, Carina Randløv’s films speak into the performative strategies currently pursued in contemporary art. It brings associations to reality shows as well as blooper reels, and the performative element is present in the dialogue, the acting, the scenography and the cinematic technical choices.

The camera has become central to our culture; ceaselessly, we perform and stage ourselves through, among other things, our phones and social media. Everything is curated and controlled by someone – like Carina Randløv humouristically tries to do to the actress in her films. In this way, the films speak to the significance images have achieved in our culture, and visual art engages with. Randløv stages the camera as an authority controlling its surroundings – or at least is trying to control. She throws into the work her own presence as an artist (director), and makes the dialogue between the two agents, director, and actor, become the primary plot. She reverses the conventional roles and lets herself, as the one behind the camera, become a crucial part of the work.

The time-based nature of the film creates completely different modes of experience for the audience from painting or sculpture. If we are speaking of durational films, a challenge may occur as regards to experiencing the films as “video art” rather than “conventional film” and as regards to the time the audience usually sets aside to the contemplation of art in the context of an exhibition.

In the encounter with Carina Randløv’s films, this challenge is met by the short duration of the films making it a more obvious option for the audience to experience the films as visual artworks, and to see them in full length in an exhibition context where other works, too, demand the attention of visitors.

Another effect of the short duration of the films is the possibility for the audience to experience them several times in a row. The looping of shorter filmic works entails the potential for generating extra meaning, since the repetition of the films can extrapolate a transformation of the content from, to take an example, fun to absurd, from entertaining to tragic or from “documentary” to staged. The repetition of the film, enabled through the short playing time, can thus in itself strengthen the artistic character of the films.”

A text requested by Carina Randløv and written by Marie Nipper, director of the Contemporary Art Space, Copenhagen Contemporary, translation from Danish, February 2022, translation from Danish

Ingen kan være i tvivl om, at videokunsten og det filmiske medie i forskellige formater er massivt til stede i samtidskunsten. Fra old-school monitorer over visninger på fladskærm til storskærms-projektioner indgår filmmediet i billedkunsten som et selvstændigt medie, hvorigennem kunsten finder form og udtryk, samt som et delelement i større værker eller installationer. Videokunsten – som filmbaserede formater betegnes i det billedkunstneriske felt – har i sandhed ændret sig radikalt siden 1960'erne, hvor den var en ny og eksperimenterende kunstform, der udgjorde en ny scene for bl.a. performances og formelle eksperimenter med filmmediet. I dag er videokunsten en fuldgældig og naturlig del af den palet, som mange nutidige kunstnere benytter.

Derfor skal der ikke længere eksperimenterende eller avantgardistiske øjne til, for at se på film som kunst, altså som et medie, der indgår i billedkunstens vokabularium og kontekst. Og derfor vil der, som udgangspunkt, heller ikke være en barriere hos hverken fagfolk eller publikum i at se Carina Randløvs film som videoværker. Bl.a. indeholder de en slap-stik humor og et umiddelbart improviseret format, der giver mindelser til danske kunstnere som Peter Land eller Hanne Nielsen og Birgit Johnsen samt til de rå og håndholdte formater, som blev introduceret af internationale kunstnere som bl.a. Bruce Naumann og Vito Acconti.

Med deres forholdsvis low-tech æstetik og filmiske format taler Carina Randløvs film ind i de performative strategier, der aktuelt følges i samtidskunsten i dag. De giver mindelser til både reality shows og kiksede fraklip, og det performative er tilstede i både dialogen, skuespillet, scenografien og selve de filmtekniske greb.

Kameraet er blevet centrum for vores kultur, hvor vi konstant performer og iscenesætter os selv bl.a. gennem vores telefoner og sociale medier. Alt er kurateret og kontrolleret af nogen – ligesom Carina Randløvs på humoristisk vis forsøger at gøre det med skuespilleren i hendes film. Således taler filmene ind i den betydning som billeder har fået i vores kultur, og som billedkunsten er særligt optaget af. Randløv iscenesætter kameraet som en autoritet, der er med til at styre sin omverden – eller i hvert fald forsøger at gøre det. Hun kaster sin egen tilstedeværelse som kunstner (instruktør) ind i værket og gør dialogen mellem de to aktører, instruktør og skuespiller, til den primære handling. Hun bytter om på sædvanlige roller og lader sig selv, som den der står bag kameraet, blive en afgørende del af værket.

Videomediets tidslighed stiller ganske andre betingelser til publikum end maleriet og skulpturen. Der er tale om tidlige forløb, hvor det narrative forløb kan være afgørende for publikums oplevelse af værket. Hvis der er tale om lange videoværker, kan det give visse udfordringer i forhold til oplevelsen af filmen som 'videokunst' fremfor 'traditionel film', og i forhold til den tid, som publikums normalt tildeler kunstbetragtningen i en udstillingskontekst.

I mødet med Carina Randløvs film imødekommes denne udfordring, da filmenes korte varighed gør det mere oplagt for publikum at opleve filmene som 'kunst' samt at se dem fra ende til anden i en udstillingssammenhæng, hvor også andre værker kan kræve publikums opmærksomhed.

En anden effekt af filmenes korte varighed er, at publikum kan opleve dem flere gange i træk. Loopingen af kortere filmiske værker indeholder et potentiale for ekstra betydningsskabelse, da en gentagelse af filmene kan fremskrive en transformation af indholdet fra eksempelvis morsomt til absurd, fra underholdende til tragisk eller fra 'dokumentarisk' til iscenesat. Repetitionen af filmen, muliggjort qua dens korte spilletid, kan således i sig selv forstærke filmenes kunstneriske karakter."

(ORIGINAL TEXT, DANISH)

A text requested by Carina Randløv and written by Marie Nipper, director of the Contemporary Art Space, Copenhagen Contemporary, translation from Danish, February 2022